

 Ze sborových akcí

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Na táboře

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb* a *Jana Šarounová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\LaTeX 2_{\epsilon}$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

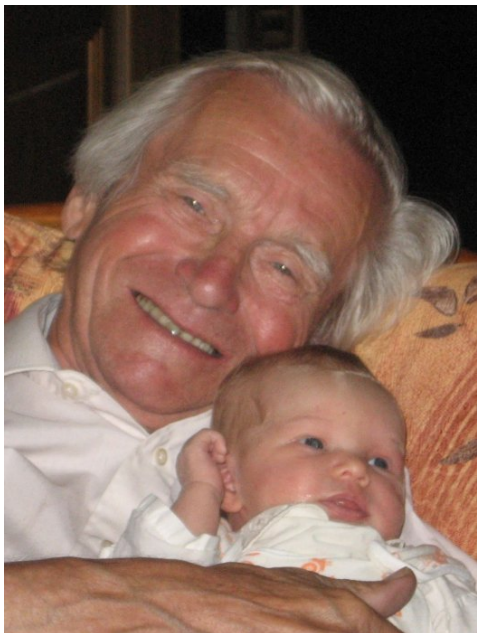

Obsah

Láska je tím prvním	2
Nové staršovstvo (pokračování ankety z minulého čísla)	5
Vždyť mám být za co vděčen	8
Orlový 2010	9
Za Helenkou Hradeckou	14

Láska je tím prvním

Kázání Ester Čaškové na pohřbu bratra Jaromíra Novotného
1Jan 4,9–12

Milá sestro Novotná, milá Zdenko a Báro,

na parte jste tatínkovi vybraly chválu svaté lásky. A také z vašeho vyprávění jsem získala dojem, že b. Novotný byl člověkem, který celou duší lásku vnímal, přijímal i dával. Takový člověk je to, co bible nazývá „člověk k obrazu Božímu“. Nejde totiž o to, jak Pán Bůh vypadá, ale jaký je: a my ho poznáváme jako Boha milujícího, pečujícího. Jako Otce, který se o nás stará tak, aby se nám dobře žilo a pokojně umíralo.

Podstatou lidství je to, že se rodíme z lásky a jsme určeni pro vztahy lásky. Milovat se člověk naučí tím, že lásku zakusí, zažije, že vyrůstá v prostředí, které mu dává najevo, že je chtěný, milovaný, obkloповán bezpečím a péčí. Bratr Novotný vstřel do svého srdce mnoho z tohoto daru, byl jím nesen a sdílel ho s vámi po celý svůj život. Od mládí ho formovala láska k přírodě, ke stvoření, láska k tvořivé práci, láska k hudbě a umění. Láska vedla jeho kroky i do vinohradského sboru, když se k překvapení b. faráře chtěl sám dát přepsat z katolíka na evangelíka. Když pak přišel žádat o sňatek s evangeličkou, bylo zřejmé, že se zde spojila láska ke společenství i láska k vyvolené ženě.

Svědectví bible, jak jsme ho četli, však ukazuje, že naše radost ze života a vztahy lásky mají ještě mnohem hlubší kořeny. Někdo by se totiž mohl cítit znevýhodněn, když nevyrostl v láskyplném prostředí. Své rodiče si nikdo nemůžeme vybrat, ba ani dobu, do které se narodíme, ani okolnosti, které náš život formují. Bratr Novotný to neměl jednoduché. Narodil se po první válce rodičům, kteří předtím přišli o 5 dětí. Jeho tatínek se vrátil z legií a Jaromíra měl v 50

se s Tebou stávalo možným. Díky!

Učila jsi mě zdravé asertivitě. Nebála ses říct si o jakoukoli pomoc, a přitom jsi dokázala respektovat možnosti druhých, jak to umí jen málokdo. Každé moje „ne“ jsi dokázala pochopit, aniž bys mě zatížila pocitem viny. Díky!

Učila jsi mě pochybovat a přemýšlet. Při verši z modlitby Páně „a neuveď nás v pokušení,“ jsi vždy na chvíli zmlkla. Pobuřoval Tě, protože se neslučoval s Tvým vnímáním Boha. „Proč by nám něco takového dělal?“ říkala jsi. Kdykoli ho teď slyším nebo říkám, pokaždé si na Tebe vzpomenu. Díky!

Učila jsi mě poznávat, co je důležité a co ne. V posledních letech jsem Tě navštěvovala v domově důchodců. Jela jsem za Tebou, vezla si s sebou všechny své starosti a trápení a snažila se je cestou ze sebe setřást, plná odhodlání Tebe potěšit a povzbudit. A když jsem k Tobě vstoupila, z toho světa, který mně skýtal naprostou volnost a svobodu, k Tvému lůžku, na které jsi byla upoutaná, nevím nevím, zda jsem své odhodlání naplnila. Protože jsi to často byla Ty, kdo mi osušil slzy. A když jsme si dovyprávěly a spolu nakonec zazpívaly a pomodlily se a já jsem od Tebe odcházela, pokaždé jsem cítila,

jak „být s Tebou“ ve mně zasel klid, smíření a naději. Díky!

Učila jsi mě vděčnosti za každý den. I v tak vysokém věku, kterého ses dožila, se všemi omezeními, které Ti stáří přinášelo, jsi pokaždé dokázala vyprávět o tom, co Ti rozjasnilo den. Ať už to bylo slunce, rozkvetlé stromy, barevné listí, zpívající pták nebo čerstvě napadaný sníh za Tvým oknem nebo návštěva někoho, koho se Ti podařilo povzbudit, společné zpívání s ostatními obyvateli domova důchodců nebo květina, kterou jsem Ti přinesla. Díky!

Ale především a nade vším jsi mě učila odpouštět a milovat. Nikdy ses na nikoho nezlobila, vždycky ses pokoušela pochopit pohnutky ostatních, a to i těch, kteří se k tobě nechovali vlídně. Za ty ses vždycky modlila. Díky tady snad ani nestačí!

Až při mé poslední návštěvě, několik dní před tím, než ses vydala na „cestu domů,“ jsem cítila, že se loučíš. Tvůj hlas byl slabší a pohled vzdálenější.

I já se tedy loučím, ale v mém srdci zůstáváš inspirací a nadějí.

A vím, že nejen v mém, ale i v srdcích všech těch, kteří měli příležitost Tě poznat.

Jana Melicharová

prima.

Nelíbila se mi noční hra, bál jsem se. Nejvíc hýbající se lišky, nebo něčeho podobného, a že na mě něco vlezle. A taky se mi nelíbilo, že se kluci hádali.

Na táboře se našim dětem líbilo. Se zaujetím sledovaly divadelní kriminální seriál ze středověku, který byl dvojnásob zajímavý tím, že mezi herci byli i dospělí. Trochu mi na táboře chyběla výuka praktických (táborových) dovedností, např. uzly, botanika, zdravotěda, biblické znalosti. Učitelů by se mezi dospělými jistě našlo dost. Uznávám však, že času nebylo nazbyt.

Líbila se mi Ambrožova ranní píseň, tatínkové, co se tak pěkně starali o své malé děti (o maminkách a babičkách nemluvě, ale u nich jsou na to všichni zvyklí). Dělbá práce, kterou nikdo moc neorganizoval, a přece fungovala výborně. Houby, strašení, vůně

lesa a čas na rozhovory.

Letos mě potěšilo to, že se Terezka, Mikuláš, Míša a David ujali pod nenápadným vedením Zdeny hry a dokázali (myslím si, že docela úspěšně) využít (zatáhnout, vtáhnout) dospělé. A obráceně – potěšilo mě, že se velcí velmi zodpovědně zhostili svých rolí.

Další věc, která mě potěšila, bylo to, že se zúčastnily opět „nové tváře“.

Taky mě velmi potěšila účast kurátorky sboru, která obětovala dovolenou a přijela se podívat. A nejen podívat, ale plnohodnotně se zapojit!

TÁBOR BYL PRYMA. SUPER
BYL ORYENTAČNÍ BĚH. . .

A POKLAD.

NELÍBYLA SE MI BOJOVKA: ŠLI
JSME SE ZAVÁZANÝMA OČIMA A
POTOM PO SVÍČKÁCH,
VŠUDE BYLI MRTVOLÍ.

jaš

Za Helenkou Hradeckou

Milá Helenko,

poznala jsem
Tě před deseti lety,
bylo ti 92 let, a
já jsem a vždy
budu Pánu Bohu
za setkání s tebou

vděčná. Díky němu jsem zažila jedno
z nejcennějších přátelství.

Učila jsi mě odvaze a odhodlání.
Ač omezená v pohybu, vydávala ses
s námi na náročné výlety a Tvoje ve-
líká radost z nich a z toho, že jsme po-
spolu, byla i mou radostí. I nemožné

letech. Rodiče se později rozešli, a tak získal b. Novotný nového tatínka i nevlastní sestru. Rodinné podmínky mu po roce 1948 vynesly titul nežádoucího člena společnosti, a tak se ocitl na tři roky mezi pětépáky. Když se vrátil domů, dopadly na něj starosti o obchod i o sestru, protože krátce po sobě zemřel jak jeho vlastní, tak i nevlastní otec. V jednadvaceti letech musel b. Novotný rychle dospět a převzít zodpovědnost za rodinu. Svůj život pak přizpůsobil i potřebám maminky, která si zlomila nohu a potřebovala pomoc.

Přestože rodiče nebyli aktivně věřící, Jaromír si už jako dítě prosadil, že se nechá birmovat. Pán Bůh si totiž vede každého z nás svým zvláštním způsobem, mnohdy skrytě, přitahuje nás k sobě skrze všelijaké neviditelné nitky vztahů, setkání, úkolů nebo i krizí. Vede nás tak k poznání své lásky, abychom k ní mohli přitakat. Proto čteme v té Janově epistoletě: „*Ne my jsme si zamilovali Boha, ale on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.*“

V naší době se láska mnohdy prezentuje jen jako pocit, jako něco prchavého, nejistého, nespolehlivého. To nám možná ztěžuje pochopení těchto souvislostí. Proto je dobře, že je tu řeč také o tom, že Pána Boha vedla jeho láska k činu: *Poslal svého syna jak oběť za naše hříchy.* Dobře víte, že když má člověk někoho rád,

nemůže ho nechat být, když je v úzkých. Pán Bůh dobře ví, jak nás do úzkých dostává hříchy. Jak je to obtížné žít šťastně a spokojeně, vycházet spolu, být tolerantní. Kolik úsilí to stojí, když spolu několik generací žije pohromadě. Jak se musí lidé vzájemně přizpůsobovat, učit se dávat druhému prostor. Ale i když se máme opravdu rádi, krizím se nevyhneme. Ten druhý je tak jiný, než já, chová se jinak, než očekávám nebo potřebuji. A já nemám dost sil nebo trpělivosti to ustát. A pak jsou věci, které do života zasáhnou zvenčí, nezaviněně a také působí bolest. Hříchy nám ukazují hranice našeho stvořeného lidství. Vůči stárnutí a nakonec vůči smrti jsme bezmocní.

A právě v tomhle citlivém bodě Pán Bůh projevil svou lásku skutkem. Neslibuje naplano, ale za svým slovem stojí: *Jako oběť smíření za naše hříchy poslal svého Syna.* Ano, láska se pozná podle skutků. A my si tedy můžeme být Boží láskou jisti. Proto slyšíme z Janova listu i vybidnutí k vzájemné lásce. Když po nás Pán Bůh něco žádá, ukazuje nejdříve, co už jsme dostali. Když nás vybízí k tomu, abychom se navzájem milovali, začíná u toho, že on miluje nás. To je pramen, ze kterého čerpáme sílu. I ti, kterým nebylo dopřáno láskyplné dětství, i ti, kteří byli vystaveni nespravedlivé šikaně, prožili politické zvraty a nejistoty – i ti si mohou být jisti, že Bůh je na jejich straně. Postaral

se o to, abychom nemuseli žít ve strachu, abychom nemuseli vyhlížet budoucnost s obavami. Život obklopený Boží láskou znamená svobodu a naději.

Bratr Novotný svou víru, naději i lásku štědrě dával najevo ve svých vztazích, v tom, jak se věnoval svým dětem i vnučkám a zapojoval je do svých aktivit, s jakou chutí v tichu rybařil a se stejnou chutí se stýkal s lidmi. Kvůli společenství měl rádi i vinohradský sbor, měl schopnost nadhledu a jeho humor dokázal odlehčit těžké situace. Obnovený obchod byl radostí jeho duchodových let, naplnil jeho činnou mysl a podnikavého ducha. A tak člověka napadne: Může láska dojít svého cíle? Ten dnešní text říká, že ano: „*Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle*“. Pán Bůh s námi má svůj záměr. Stvořil nás ke svému obrazu, abychom odráželi do světa jeho lásku. Když tento úkol přijmeme, pak skrze nás může Pán Bůh v tomhle světě mnoho udělat.

Ve všem, co vás váš tatínek naučil, v čem vám byl příkladem, co s vámi sdílel, v tom všem dobrém zanechal otisk Boží lásky, která ve vás dál roste a přináší plody. Duch svatý

totiž není planý, Duch nese mnoho ovoce. A láska je tím prvním. Tak smíme poznat, že v nás opravdu přebývá Bůh, že jsme s ním ve spojení, že máme kontakt.

A to je to jediné, co je důležité ve chvíli umírání. Protože **na věčnosti z nás zůstane to, co je v nás už nyní z Ducha svatého**. Všechno ostatní pomine, zvetší jako obnošený šat, pomine jako smrtelné tělo. Ale láska zůstává. Víru a naději potřebujeme pro tento život. Když už jsme v Boží náruči, zůstává jen láska, a tím dosáhla svého cíle.

Svěřujeme bratra Novotného do Boží láskyplné náruče, do společenství církve zvítězilé, těch, kteří jsou kolem jeho trůnu a vyhlížejí spolu s námi zjevení slávy Božích synů. Tak to dosvědčuje apoštol Pavel v 8. kap. Římanům:

„Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spolu dědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.“

A ještě několik odpovědí dětí i dospělých na otázku: Jaký byl letošní tábor? Co se mi líbilo (nelíbilo)?

Báječný. Líbilo se mi divadlo, malování na sklo, hledání pokladu, Hamáček, hamaka a vůbec všecko.

Tábor byl parádně pohodový, klidný, bratrský, přátelský, požehnaný! Byl jsem pať z Matějova kuchařského umění. Jídlo

bylo slastné... (až nekřesťansky:-)). Krásná byla vzájemnost, spolupráce a nasazení pro klidný a plný průběh tábora a spokojenost dětského osazenstva, nasazení organizátorů programu, ranní a večerní společné biblické programy, čas pro vzájemné povídání... Prostě celé úžasné!

Líbily se mi kostýmy dospělých, kteří nám hráli hru, hra lesní krocket. vyhrabávání pokladu, houpání na větvích a tři lípy na poli, o kterých jsme si povídali, povídání o živlech (voda,

vzduch, slunce, stromy, oheň), vyrábění, malování na sklo a vystřihování obrázků. Jídlo bylo výborné, hlavně lupínky na snídani (jen někdy nám si nechutnalo). Táborák s buřtíkama byl

pána hradu, Oldřicha z Orlíka.

Příběh během týdne plynul, vyšetřování v sobotu dospělo ke zdárnému konci a potrestání viníka. A my s Mikulášem, Míšou a Davidem jsme se přesvědčili, že připravovat hru je dost náročné – málo volna, nutnost mít přehled o tom, co je ještě třeba udělat, vybrat správný terén, vyznačit. . . Ale i to si člověk nakonec užije. A získá další zkušenosti.

Bez ochotných dobrovolníků z řad dospělých bychom se byli neobešli a já jim děkuji za pomoc. Zvláště večerní bojovka stála za to, když jsme v lese hledali za světla pokladené svíčky a rozsvěceli je. O jednoho nás ubylo

pokaždé, když nějaký zavražděný zůstal na svém místě, aby počkal na děti. Konec bojovky byl u dřevěného kříže a já čekala za stromem, abych mladé odvážlivce poslala spát. A tak jsem čekala opřená o kmen stromu, posílala děti do tábora. . . a na chvíli jsem možná usnula, až někde v lese za mnou zapraskala větvíčka a já se ne skutečně lekla. Alespoň, že byla teplá noc.

Nu, těším se na příští tábor. Jen nevím, zda se zas budou Adinka s Martou natěšeně ptát, kdy že bude ta bojovka. . .

Tereza Uličná

Nové staršovstvo (pokračování ankety z minulého čísla)

- 1) Jak dlouho jste ve vinohradském sboru? Jaká byla vaše cesta do něj?
- 2) Staršovstvo má dle církevních řádů vymezeno více oblastí, ve kterých spocívá jeho činnost. Která z těchto či dalších oblastí vám je nejbližší a vidíte v ní možnosti svého působení?

Ludvík Švarc, náhradník

narozen 1955,
zedník živnostník, ženatý. Manželka Věra, děti Sergej, Sněžana, Alena, Valerij.

- 1) Jsme ve vinohradském sboru 9 let. Byli jsme členy bohemského sboru (na Ukrajině) a po přestěhování do Prahy jsme vstoupili do tohoto sboru.
- 2) Mohl bych poradit ve svém oboru.

Helena Wernischová, presbyterka

1) Nepocházím z tradiční evangelické rodiny, má cesta do sboru ve Vršovicích a pod laskavým vedením Michaela Otřísala i na fakultu byla zhruba popsána v článku „Ekumenická dvojčata“. V něm jsem také před lety zmínila, co stále držím, totiž že společenství křesťanů vzniká podle mne více „on the road“, v zápasech života, než v konkrétní úctyhodné budově a promyšlené struktuře organizačních pravidel, i když obojí má nezastupitelnou hodnotu v předávání

křesťanských tradic. Fakulta pro mne znamenala a stále znamená stálý dialog nejen s lidmi jiných konfesí, ale i s hledajícími, kteří se chtějí v dnešní nepřeborné náboženské nabídce dostat k hlubším pokladům víry. Jsem ráda, že tento dialog mohu vést také se svými kolegyněmi, kolegy a především se studenty na půdě Evangelické akademie Praha, kde už 15 let učím a ještě mě to nepřestalo bavit. Po bliž sboru bydlím již od roku 1993, pravidelně jsme však do něj začali

chodit, až když jsme se nemohli porovnat se způsobem, jak se s naším oblíbeným kazatelem a milým přítelem Milošem Rejchrtem rozešlo starštvostvo salvátorského sboru. Byla to pro mne bolestná zkušenost, že omezenost a hloupost občas vítězí i ve zdech tak slovutného chrámu po staletí plného svědků, a doufám, že taková další zkušenost mne již v životě nečeká. Na Vinohradech jsem potkala dost milých lidí a jsou mezi nimi i tací, kteří mně pomohli vydržet nejtěžší období mého 45letého života, když odešla má milovaná sestra. Od té doby si ještě více uvědomuji rozdíl mezi „věcmi podstatnými a případnými“ (viz. JAK).

Zuzana Bruknerová, presbyterka.

1962, loutkoherečka, svobodné povolání, manžel Vít, děti Mikuláš – 1994, Antonín 1997.

1) Členkou jsem 10 let. Můj vztah s vinohradským ev. sborem se začal budovat prostřednictvím mých dětí. Předtím jsem chodila na bohoslužby pravidelně do salvátorského sboru, ale bližší kontakty jsem tam přes svou snahu nenavázala. Když už jsme měli malé děti, seděla jsem na dvou židlích – salvátorské, a k našemu byd-

2) Vzhledem ke své profesi a také dosavadním zkušenostem bych ráda zaujímala zdůvodněné postoje v oboru katecheze – dětí i dospělých, mohu nabídnout své ekumenické zkušenosti a také v případě potřeby dovedu moderovat i komplikovaná jednání, aby se v čase úsporném dospělo k vytčeným cílům, mám také jisté zkušenosti z mediace – prostředkování mezi stranami a v hospodářských věcech se budu pokoušet o racionální laický přístup. Co se týče modlitebního života, myslím, že u staršího je samozřejmý a zároveň individuálně konstituovaný. Těším se na spolupráci s ostatními a věřím a vyprošuji nám všem Boží požehnání.

lišti bližší vinohradské. Na moje definitivní rozhodnutí patřit sem – do našeho vinohradského sboru – mělo vliv několik skutečností. Kamarádka a spoluzpěvačka Hanka Potměšilová mi vřele pro děti doporučovala katechetku Evu Šormovou. Ona se velmi zajímala o náš život, uměla odpovídat a chápala mnohé pochybnosti, měla

kuji prostě všem, kdo se nějak podíleli na tom, jak supr byl tenhle tábor, i těm, kdo tam přijeli a byli na mě milí.

Adelaida H. Wernischová

I letos jsme se (tuším, že již po šesté) sešli ve skautském středisku Orlovy uprostřed lesů. Staré i nové tváře, ti, co to tu rádi mají, a ti, co to tu rádi mít budou a budou se sem rádi vracet (alespoň doufám).

Podobně jako před dvěma lety byla hra pojata realističtěji, a tak jsme „vraždu na Orlíku hradě“ spáchali a vyšetřovali ve víceméně dobových kostýmech a každý ve své roli – šlechtici, podezřelí i několik zavražděných. Přiznám, že na začátku

jsem nebyla schopna odhadnout reakci dětí. Pochopí, že je to hra? To snad ano. Ale budou dávat pozor a sledovat dialogy? Vezmou to vážně, nebo se budou smát? A hlavně – bude je to bavit? Hned první večer byly svědky hostiny a hádky mezi šlechtici a hostitelem. Děti se posadily a mlčky celou scénu shlédly. Tuším, že úvod měl úspěch. Když se však děti ukládaly ke spánku, ani v nejmenším netušily, co je ráno ještě před snídaní čeká. Vražda, ohavná vražda

nepodařilo ji zavřít. Jako poklad byly samozřejmě sladkosti, ty nikde nesmí chybět. A v druhé řadě krásné kožené náramky, které dětem záviděli i dospělí. Většina her nás bavila, jenom morseovku a několik logických her bychom radši nedělali. Počasí nám na tomto úžasném táboře dosti přálo. Jenom jeden den, když jsme šli do nedaleké vesnice Kejžlice, trochu přšelo, ale o to jsme se nestarali, protože nás uchvátilo moře legend a pověstí od stařenky a staroušek. Tyto staré příběhy potom hrály jednotlivé skupiny na zřícenině hradu Orlíka, kam jsme se vydali den před bojovkou. Ně-

kteří jedinci se šli ještě podívat na Čertovku a Andělku, které sice nevy-padají jako ty z pověstí, ale na An-dělku se dá dobře lézt a to je úžasná atrakce pro děti. No a abych nezapomněla, na každém pořádném táboře musí být přece táborák. Tady byly dokonce dva, první na buřty a druhý na písni ze Svítáku. Ten druhý se mi asi líbil víc. I když jsme na konci tábora již všem mocně děkovali, chtěla bych ještě sama za sebe poděkovat hlavně Zdeně, která připravila hru, a především Terce, Mikulášovi, Míše a Davidovi, nejen jak hráli divadlo, ale i jaký program pro nás připravili. Dě-

dar velké empatie. Právě ona mě na-očkovala láskou k Bibli.

Zanedlouho do sboru nastoupil jako farář Martin Zikmund a ten hned na úvod svého působení vymyslel konfirmační schůzky a posléze konfirmaci pro dospělé. To jsem s radostí absolvovala a potom už jsem neváhala a do sboru se zapsala. Od té doby jsem tady. Ale není to tak černobílé, resp. narůžovělé. Přiznávám, že mě čas od času přepadají různé pochybnosti, myslím, že je znáte i vy sami, ale už tolikrát jsem nakonec pochopila, co všechno tady dostávám, o co jsou chudší lidé, co nepatří do společenství, které se přes různá klopýtnutí a zabloudění snaží jít cestou Pána Ježíše Krista. Děkuji Ti, Hospodine milý.

2) Učím v nedělní škole, jsem ráda, že mám možnost předávat svoji

víru dětem. Nutí mě to se neustále vzdělávat se a hledat, velmi mě zajímá zvěst Písma, odhalování jeho nekonečného tajemství. Moc ráda mluvím s lidmi, nedělá mi problém zajímat se o ty, co jsou u nás poprvé, velkou slabost mám pro maminky malých dětí, které považuji v našem velkoměstě za trochu ohrožený druh. Velmi bych si přála, abychom se nějak svépomocně dokázali mezi sebou podporovat v krizích, abychom se ale spoň pokoušeli podporovat se vzájemně v těžších obdobích partnerského života, v modlitbách na sebe mysleli. Proto jsem velmi ráda, že se pravidelně scházíme – ženský kroužek u Ester (u Čašků).

Myslím, že faráři mají krásné, ale velmi náročné poslání, a proto se chci i nadále modlit za Ester a vůbec za celý náš sbor.

Zdena Novotná, presbyterka

nar. 1963, učím na gymnáziu biologii a pracuji v rodinném krámečku s výtvarnými potřebami

Ve vinohradském sboru jsem vyrostla, začala pracovat s dětmi, pak jsem byla zvolena revizorkou účtu a od toho je už ke kandidatuře do staršovstva jenom krůček. A její přijetí? Asi určitý pocit odpovědnosti za sbor,

ve kterém od dětství žuju a který mám ráda. Ta druhá otázka je ještě náročnější. Pro mě je mnohem snazší pracovat než o tom psát. Tak snad, že budu pokračovat v tom, co dělám, a další se ukáže.

Vždyť mám být za co vděčen

Zamyšlení nad stářím

Když jsem hledal námět, kterým bych zase jednou pozdravil čtenáře Hroznu, poradila mi Alena: „Napiš něco o stáří, jak ho prožíváš. K tomu jsi přece plně kvalifikován.“ Uznal jsem, že měla pravdu. Zkusím se přiznat k tomu, čím mě stáří zaskočilo, jak se s ním vyrovnávám, v čem hledám radost a naději.

Vrcholné stáří jsem poznal, když jsem už nestačil dojít dál než sto dvacet metrů, které dělí náš dům od trafiky, kam jsem chodil pro noviny. Došel jsem tam, ale zpět jsem to musel vzít rovnou, mimo značený přechod – a to vyvolávalo nelibost zdejších motoristů. Dvě hole mi pomáhají udržet rovnováhu, ale jako dopravní prostředek jsou pomalé. Proto, abych se vůbec mohl podívat do světa, musel jsem se smířit s vozíkem. Je hezký, zapůjčený z Charity, ale dost těžký a s mými devadesáti kily nic snadného pro toho, kdo mě tlačí. A většinou to musí být Alena.

Objevit se na vozíku v ulicích města, kde jsem dřív byl zvyklý rychle chodit, není snadné. Přivádí mě to do stavu plné pokory – ale pokory, která není zcela přirozená, která je vynucená, přitom musí být připravena se proměnit ve veselý úsměv, když potkáme známého. A nad to, jsem zbabělec – malá přední kolečka

jsou projektovaná na jízdu v bytě, zatímco venku mě každá drobná překážka stresuje a mám pocit, že hrozí, že vypadnu dopředu. Asi to chce více zkušeností.

Je ovšem i více znaků stáří než samotná chůze. V šachu jsem prohrál všechny partie, ke kterým jsem v posledním roce sehnal partnera. A při studiu španělštiny, kterou jsem si loni vybral jako stimulátor mozkové činnosti, zápasím s ospalostí.

Přiznávám se k tomu, že jsem začínal Pánu Bohu vyčítat, proč mě nechává tak dlouho živořit, že těch osmdesát pět let už stačilo... Ale hned jsem se za takové myšlenky zastyděl. Vždyť mám tolik a tolik, za co Pánu života děkovat!

A tak přestaň, chlapče, brblat a uvědom si, kolik lásky se ti stále dostává! A za co všechno musíš být Pánu Bohu vděčen! A nauč se konečně prožívat své dny v opravdové pokoře, která je otevřená pro pravou radost, která dovede krásu života odhalit i vsedě na vozíku!

Vždyť díky vozíku jsem se mohl zúčastnit nádherné svatby naší vnučky Alenky Buzkové! Vzala si astronoma Adama Růžičku a byli oddáni farářkou Irenou Škeřikovou na trávníku zámeckého parku. Pohoštění pro osmdesát členů rodiny a přátel bylo

podáváno v zámku.

A vozíku vděčím i za krásný výlet tuto sobotu na hrad Helfštýn, kam jsem se dřív nikdy nedostal.

Mám za co být vděčen! Je to až k nevíře! Jen v posledních dvou týdnech kázali v kostelech Vsetína a okolí čtyři členové rodiny: Martin, Marek, Pavel Otter a náš vnuk Ondřej Zikmund.

Dochází i k neporozumění mezi námi, ale řešíme je v plné důvěře jednoho ke druhému. Překvapil mě třeba pohřeb Milana Paumera v Poděbrdech. Kázal tam náš Marek, který v Paumerovi a Mašíněch vidí jediné statečné, kteří vystoupili proti komunistům. Zapomíná na to, že svobodu národa nelze vystavět na řadě velmi podlých, zákeřných zločinů. Ale vím, že Marek nemůže mít stejné zážitky z totality jako já, který jsem socialistickému zdravotnictví věnoval hodně sil a důvěry.

Potěšila nás Mariánka Otterová,

když se přihlásila ke hnutí proAlt. Je to nestranické hnutí, které chce řešit politické otázky diskusí, místo stávkování. Mezi podepsanými, kteří hnutí podpořili, jsou Erazim Kohák, prof. Bělohradský, Odilo Štampach... Pavlínka Buzková nám vypravovala o své daleké cestě do Grand Rapids, USA, kde reprezentovala naši církev. Předtím navštívila litevskou Klajpedu. Do Prahy s ní přijel i jeden z jejích kolegů, brazilský student Myron. Je dobré vidět svět očima mladých, člověk si pak uvědomí, kde je jeho místo.

Nu, je to opravdu až k nevíře, co všechno se mi dostalo a stále dostává. A jak velkým darem je to, že se smím těšit na každý nový den! A že se smíme s Alenou těšit i na setkání s Vámi všemi, našimi vinohradskými přáteli. Kéž nám k tomu Pán brzy pomůže!

Vojtěch Zikmund

Orlovy 2010

Ohlasy z letošního sborového pobytu s dětmi

Myslím, že ačkoli byl letošní tábor trochu vražedný, líbil se určitě všem bez výjimek. Nejstrašidelnější byla bojovka, na které vystupovala pěkná řádka mrtvol. I dospělí přicházeli s očima navrch hlavy. Dalším zážitkem bylo večerní divadlo. Někteří dospělí měli dosti úmorné role, napří-

klad Matěj (zavražděný Oldřich z Orlíka), Helena (trojnásobný vrah, nakonec sám zabit), aj. Kupodivu, děti měly veliké štěstí. Nejenže úspěšně plnily úkoly, ale nebýt milosrdné náhody, nemusely vůbec mít poklad. Klíč totiž spadnul do rybníka. Truhla byla našťastí tak plná pokladu, že se